

Levél mindenkihez, aki magyar!

Erdélyi Véreim megszólalok újra, mert fontosat kell mondjak, halálosan fontosat. Harangom, ha lenne, félre verném. Kürtöm, ha lenne, riadót fújnék rajta nappal és éjszaka. Kardom, ha lenne vérbe mártva hordoznám meg köztetek. De csak a szó maradt meg nyelvem gyökerén, s a hang, hogy belefördíthassam ebbe a részvételen, megkergült világba: segítség, emberek! Pusztul a magyar! Veszedelemben a nemzet! ezeréves honában láncra verve vérzik és segítségért kiáltó szavára nem figyel föl senki! Még idegenbe szakadt testvéreiből is csak egy marékra való! Míg pusztul a magyar odahaza a Kárpátok alatt: mi, idegenbe bujdosott magyarok ülünk szétszórtan, behúzott nyakkal, békés otthonunk kényelmében s tehetetlenségünkben csak keseregni tudunk. Sajog bennünk ez a tehetetlenség, s ha magunkba nézünk: szégyenkezünk a szelíd jólétért, amibe sorsunk ültetett, míg odahaza fáznak, éheznek, testvéreink, s oláh korbács veri véresre görnyedt hátukat. De tehetetlenek vagyunk-e valóban, vagy csak a kényelem az elhízott lélek lustasága hiteti el velünk? Miért tudnak a zsidók segíteni egymáson a földgömb minden távolságán át? Az írek, a finnek, a görögök? Miért különbek ezek, mint a magyar? Lehetséges lenne, hogy a nemzeti hűség parancsolatait mélyebbre vésve Isten az ő lelkükbe, mint a miénkbe? Emberi számítás szerint mindössze néhány esztendő áll még rendelkezésünkre ahhoz, hogy évszázados tunyaságainkat levetkőzve és jóvátéve megnyergeljük az alkalom adta lehetőségeket, s megmentjük Erdélyt meg a Felvidék magyarjait a kipusztulástól. Mirajtuk múlik ma, mirajtuk egyedül, hogy elnyeli-e őket a roppant sírgödör, amit ellenségeink ásnak immár száz esztendeje, avagy győzedelmeskedünk fölötté az Úr erejével és magunk emberségéből? Mit tennének más nemzetek fiai a mi helyünkben? Hadd idézzem egy derék amerikai, David Funderburk, Amerika volt romániai nagykövetének hozzánk intézett szavait: Egy-két felvonulást rendezni évente semmit sem ér! Dolgozni kell, naponta. Írni, írni, írni: szenátoroknak, képviselőknek, az elnöknek, a külügyi hivatalnak. Írni, írni, írni: újságcikkeket, tanulmányokat, könyveket nem magyarul, hanem angolul és terjeszteni, terjeszteni, terjeszteni a nyomtatott betűt. Ha eredményeket akartok elérni, dolgoznotok kell érte. Hiába vártok arra, hogy mások végezzék el helyettetek a munkát. Egy bekövetkezendő új világrendezéstől csak akkor várhattok jót, ha idejében meggyőzitek azokat, kik a rendezést végzik, majd, hogy úgy az igazság, mint a gyakorlati célszerűség, a ti oldalatokon van. Addig is, míg ez bekövetkezik, harcoljátok ki az erdélyi magyarok jogainak tiszteletben tartását, mielőtt az öregek kihalnak, s a fiatalokat erőszakkal elrománosítják... Így gondolkodik, s helyükben így cselekedne egy holland és angolszász vérből származó amerikai. Lehetséges lenne, hogy mi magyarok hitványabbak vagyunk, rövidlátóbbak? Elkényelmesedettebbek? Hűség nélkül valók: Még mindig annak a szerencsétlen, mákonyos Kossuth-nótának akaratomlasztó befolyása alatt állunk, melynek kísérteties árnyéka, mint gonosz varázslat elsötétíti történelmünket? Kossuth Lajos azt üzenté elfogyott a regimentje ha még egyszer azt üzeni mindnyájunknak el kell menni éljen a magyar szabadság, éljen a haza! Se szabadság, se haza, nem élhetnek a mégegyszerekből A történelem nem ismer mégegyszereket. Hiába daloljuk bele ábrándozva abba a gyorsan mozgó világba, hogy éljen a magyar szabadság, éljen a haza, mert a mégegyszerekre való tunya várakozást eltapossa, s betemeti az idő. Csak a MA áll rendelkezésünkre ahhoz, hogy jövőendő épülhessen reá. A MA. A múlt menthetetlenül elveszett, s a jövőendő nem egyéb, mint a jelenidők egymásba láncolódó sorozata. A jövőendő nem hozhatja meg azt, amit a jelen elmulaszt. Az igazság és a gyakorlati célszerűség bizonyításának égető szükségét, amit Funderburk nagykövet is megemlíti üzenetében, mi egynéhányan már több mint húsz esztendeje hirdettük Amerika magyarjainak. Közép-Európa békés jövőendőjének és jólétének titka a Kárpát-medence egységének helyreállításában rejlik, ezt meg kell értecsük a világgal. De ugyanakkor meg kell tennünk minden lehetőt, sőt a lehetetlent is, hogy megőrizzük az elszakított részek magyarjait az életnek, mert holtak számára nincs ország a földön. Mindeddig azonban csak egy maroknyi kis csoport állt mellém ebben a küzdelemben. Négyszáz másfélmillióból. Mert a statisztika szerint ennyi magyar származású amerikai állampolgár él ebben az országban. Másfélmillió. S ebből a másfélmillióból négyszáz vállalja csak a magyar származással járó felelősséget. De

még ezek között is akad, aki nem látja szükségét annak, hogy angolnyelven is adjunk ki könyveket. Pedig a könyv: gondolatátvitel. Mondanivaló tudatosítása másokban. De csak akkor, ha tolmácsolni tudja gondolatainkat, az olvasók nyelvén. A könyv csak akkor ér valamit, ha el tudják azt olvasni azok, akiket meg akarunk nyerni a magunk ügye mellé. Ebben az esetben a könyv ma a legeredményesebb fegyver a világon. Valaki megírja, valaki kiadja, mások terjesztik. Sokan elolvassák. A könyv lapjairól behull egy mag az emberi tudatba, kicsírázik és változtat valamit a világon: megszépíti, vagy elcsúfítja, akár a virág, vagy a gyom. Azon múlik, hogy miféle magot ültet bele az emberi tudatba. Könyvek szabadították reánk a kommunizmust. Könyvek hoztak létre nemlétező országokat: Nagy-Romániát, Csehszlovákiát, Jugoszláviát. A könyv fegyver azok kezében, akik használják. Mi magyarok harcoltunk tankokkal, repülőgépekkel, ágyúkkal és géppuskákkal. Minden háborúnkat elvesztettük. Ideje, hogy megtanuljunk a legerősebb fegyver: a KÖNYV használatát. Ha a másfélmilliónyi magyar származású amerikaiból mindössze tizenötezer, vagyis egy százalék, évente csak tíz angol nyelvű könyvünket ajándékozná szét angol nyelvű szomszédai, barátai között, évente legalább 150 ezer ember tudatába ültetnék bele a magot, melyből világváltozásokat csíráztat az idő. Amíg csak négyszáz magyar végzi ezt a munkát, addig bizony az igazság ismerete nagyon lassan terjed. S ugyanakkor szomorú hűség-bizonyítványt állít ki a történelem előtt. Önkéntelenül is fölveti a kérdést, különösen az angolszász megfigyelőben: miféle népség ez, kik magyaroknak mondják magukat, de hűséget nem éreznek fajtájukkal szemben? Nem csoda, hogy odaveszett az ország, melynek ilyen fiai vannak! Mi azonban, kik éljük is a hűséget, ha kevesen is vagyunk, de igyekszünk megtenni a magunkét s belekapaszkodunk a szavába: Berzsényi Dániel szavába: nem sokaság, de lélek végez csodadolgokat! Nocsak, maroknyi csapat, hadd lássunk neki a csodadolgok végzésének! Most jelent meg, alig két hete, a jövődön dolgozó magyarok első nagy összefogásából sarjadó angol nyelvű negyedévi folyóirat, THE HUNGARIAN QUARTERLY, melynek célja, hogy előkészítse a talajt a Kárpát-medence egységének helyreállításához. Egy maroknyi csoport számára roppant anyagi áldozatot jelent, de ha legalább ezer magyar bekapcsolódni a terjesztésébe, nagy eredményt érhetnénk el vele. A folyóirat első száma ott látható az asztalon. Ha minden jelenlévő előfizetne reá hasznos lépés lenne. Nincs ember ma Amerika földjén, ki évi 12 dollárt ne tudna megtakarítani erre a célra. Ez év novemberében jelenik meg az Amerikai Magyar Szépmíves Céh kiadásában a Genocide in Transylvania című dokumentációs munka, mely magába foglalja az utolsó húsz esztendő minden hitelesített visszaélését, amit a román kormányhatóságok az erdélyi magyarokkal szemben elkövettek. Ugyancsak felsorakoztatja mindazokat az erőfeszítéseket, amiket az Erdélyi Világszövetség amerikai csoportjai Washingtonban kifejtettek abból a célból, hogy az amerikai kormányok figyelmét felhívják ezekre a visszaélésekre. Kivizsgáljuk ebben a könyvben eredménytelenségeink okait is. Rámutatunk a washingtoni külügyi hivatal magyarellenes elfogultságára és Amerika-ellenes álláspontjára Romániával szemben, ami Funderburk volt nagykövet lemondását is okozta. Felsoroljuk azokat az amerikai nagyvállalatokat is, melyek olcsó rabszolga munka felhasználásával milliókat keresnek és ennek az erkölcstelen keresetnek a megvédelmzésére minden befolyásukat latba vetik Washingtonban Ceausescu román diktátor érdekében. Ha az amerikai magyarság magára ébredve mozgalmat indítana ezeknek a nagyvállalatoknak a bojkottálására, bizonyára megnyerné a különböző jó szándékú amerikai társadalmi csoportok rokonszenvét is és ezek a véres verejtéken milliókat kereső üzletemberek rájönnének arra, hogy nem illő elnyomókkal cimborálni az elnyomottak ellen. Addig is, míg a könyv megjelenik november derekán, azok, kik megkívánják szerezni ezeknek a vállalatoknak a névsorát, forduljanak bizalommal Dombrády Dórához, az Erdélyi Világszövetség Női Csoportjának elnöknőjéhez. Magyar testvéreim, én rászántam maradék életemet arra, hogy legjobb tudásom szerint próbáljam megmenteni szülőföldem népét a pusztulástól és erőszakos elrománosítástól. Ugyanakkor pedig elvessem az angol nyelvvilág országainak a tudatába az igazság és célszerűség magját, melyből adott alkalommal kibontakozhat majd a Kárpát-medence egységének helyreállítása. Amit tenni kell, és tenni lehet, az egyszerű. Használni kell az egyetlen rendelkezésünkre álló fegyvert: a nyomtatott betűt. Az írott szót, melynek segítségével ismeret, tudás, és megértés terjed, embertől emberig, csoporttól csoportig ebben a világban. Rokonszenvet ébreszt az elnyomottakkal szemben és szabadítást hoz. Mint minden fegyvernek, ennek is, vannak változatai, melyeknek használatát külön-külön is meg kell tanulnunk. Ide s tova ez évszázadon keresztülhasználták ellenünk a nyomtatott betűt, hihetetlen sikerrel. Van tehát honnan ellessük a titkot. Először is ott van a nehéztüzérség: a tudományos munka. Ezt használta föl Masaryk, Benes és Jorga, történelem-hamisítás

formájában még az első világháború előtt. Mi nem védekeztünk ellene: földarabolták Magyarországot előre kidolgozott tervrajz szerint. Mikor sor kerülhetett volna arra, hogy a sok szenvedés, üldöztetés, ami Trianont követte, felénk fordítsa a világ rokonszenvét, ellenségeink megjelentek a világ könyvpiacán regényekkel, elbeszélésekkel, filmekkel, melyek vagy gúnyt űztek a magyarokból, vagy kegyetlen elnyomóknak tüntették föl, így rendre-rendre megmérgezték ellenünk a közhangulatot. Mi mit tettünk ezalatt? Genfben szaladtunk, panaszkodni a Népszövetséghez. Apponyi pompás beszédeit néhány tucat unatkozó kiküldött meghallgatta, ennyi volt az egész. Ugyanakkor egyetlen Amerikában készült film, vagy Párizsban megjelent regény ezerszer többet rontott a jövőnkön, mint amennyit Apponyi beszéde használt. Már a második világháború kitörése előtt a világ közvéleménye megérett arra, hogy eltüntesse a bajt okozó, izgága magyarokat a föld színéről. És mi még mindig csak szónokoltunk. A második világháború után az orosz kommunizmus iszapja elnyelte Magyarországot. Egetlen hangunk, ami megmaradt a nyugatra menekült írók torkában volt. Két évtizeden keresztül csak egymásnak mondtuk el a magunk nyelvén mindazt a szörnyűséget, amit a világ reánk szabadított. Önkéntes száműzetésünk harmadik évtizedében döbentünk csak reá néhányan, nagyon kevesen, hogy ha az emberi világ megértését akarjuk, nemzetünk számára megszerezni, akkor nem a magunk, hanem az ő nyelvén kell elmondjuk panaszainkat. Ekkor kezdtük el kiadni azokat a könyveket, amelyek a magyar kultúrát, a valóságos magyar történelmet és jogfosztott nemzetünk panaszait ismertették érthető módon a világ népeivel. Ezeket a munkákat azonban csak kevesen olvassák, akárcsak annak idején a Masaryk, vagy Jorga könyveit. Ezeknek hasznát csak egy új világrendezés adódó alkalmával látjuk. Amire valóban szükség van ma, az a könnyű irodalom fegyverének széleskörű használata. Izgalmas kaland-regények, filmek, elbeszélések, angol, francia, spanyol nyelven, melyeknek magyar hősei megnyerik az olvasók rokonszenvét és a meseszövevényen keresztül belecsempészik a köztudatba mindazt a sok gátságot, amit velünk, magyarokkal elkövettek Erdélyben, a Felvidéken, mindenütt. Én magam öt ilyen könyvet adtam ki, angol nyelven, a magam alapította Danubian Press útján és az Amerikai Magyar Szépmíves Céh keretében. Ezek közül leghasznosabbnak a Purple Ghos és a Deadly Fog bizonyult. Azok az amerikaiak, akik ezeket elolvasták, egyszerre csak érdeklődni kezdtek Erdély, a soha se hallott országrész és annak népe iránt és elkezdtek megvásárolni tudományos és ismeretterjesztő könyveinket is. Mindez azonban csöpp a tengerben, s az is marad mindaddig, amíg csak négyszáz egynéhány magyart érdekel az angol nyelvvilág közvéleményéért és rokonszenvéért folytatott harcunk. Ha a másfélmillióból mindössze tizenötezer amerikai magyar ragadna fegyvert, s kezdené terjeszteni, ki-ki a maga körében, ezeket a könyveket: meg lehetne változtatni ezt a világot! Háborúban élünk, magyarok, s aki nem fog fegyvert, bármilyen okból is, az elszabotálja ezt a háborút. Telik az idő, rohan az élet. Távol vannak az otthoni hegyek s felleg-sújtotta völgyeik gödrében, gyászba temetkezve pusztul a magyar. Harangom, ha lenne félreverném. Kürtöm, ha lenne riadót fújnék rajta nappal és éjszaka! Kardom, ha lenne, vérbe mártva hordoznám körül ebben a megkergült világban. De csak a szó maradt meg nyelvem gyökerén s a vénülő hang, mely egyre rekedtebben ordítja bele ebbe a vak-siket mindenségbe: segítség, emberek! Pusztul a magyar! S immár úgy tűnik, hogy kiáltóhangom is visszhang nélkül vész el az embertelen messzeségben.

(The Transylvanian Quarterly, Erdélyi Magyarság melléklete, 1986, szeptember)